

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Marie Součkové a soudců JUDr. Jaroslava Vlašína a JUDr. Milana Kamlacha v právní věci žalobce **E. S.**, zastoupeného Mgr. Faridem Alizeyem, advokátem se sídlem Masná 8, Moravská Ostrava, proti žalovanému **Ministerstvu vnitra**, odbor azylové a migrační politiky, se sídlem Nad Štolou 3, pošt. schránka 21/OAM, Praha 7, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 2. 2. 2004, čj. OAM-6292/VL10-VL02-2003, vedené u Krajského soudu v Ostravě pod sp. zn. 24 Az 102/2004, o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Ostravě ze dne 2. 3. 2005, čj. 24 Az 102/2004 - 37,

t a k t o :

- I.** Kasační stížnost **s e z a m í t á .**
- II.** Žalovanému **s e n e p ř i z n á v á** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.
- III.** Odměna advokáta Mgr. Farida Alizeye **s e u r č u j e** částkou 1279,30 Kč. Tato částka mu bude vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu do 60 dnů od právní moci tohoto rozhodnutí.

O d ů v o d n ě n í :

Rozhodnutím žalovaného označeným v záhlaví tohoto rozhodnutí nebyl žalobci (dále též „stěžovatel“) udělen azyl podle § 12, § 13 odst. 1 a 2 a § 14 zákona č. 325/1999 Sb., o azylu a o změně zákona č. 283/1991 Sb., o Policii České republiky, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“); současně bylo rozhodnuto o tom, že se na žalobce nevztahuje překážka vycestování podle § 91 zákona o azylu. Žalovaný uvedl, že důvodem žádosti žalobce o udělení azylu byly potíže s příznivci strany Saakashviliho proto, že volil stranu prezidenta Ševarnadzeho, dále problémy národnostního charakteru, projevující se slovním a fyzickým napadáním neznámými osobami a nemožnost získat lépe placené

zaměstnání. Dalším důvodem byla snaha o legalizaci pobytu žalobce na území České republiky. Žalobce podle žalovaného neuvedl skutečnosti svědčící o jeho pronásledování pro uplatňování politických práv a svobod, ani nebyl shledán odůvodněný strach z pronásledování ve smyslu § 12 písm. b) zákona o azylu. Žalobcovy problémy nelze chápat jako perzekuci ve smyslu příslušných ustanovení zákona o azylu, šlo pouze o postoj jednotlivých osob, jež nesouhlasily s politickým názorem žalobce; žalobce navíc uvedl, že neměl v zemi původu žádné problémy se státními orgány. Potíže ohledně fyzického napadení údajně pro ruskou národnost žalobce sice ohlásil na policii, ta se jeho případem nijak nezabývala, jelikož pachatelé z místa činu utekli; žalobce si však na tento postup policie dále nestěžoval. K problémům žalobce při hledání zaměstnání žalovaný uvedl, že žalobce neprokázal, že by byl při získávání pracovního uplatnění perzekvován z důvodu rasy, náboženství, národnosti, příslušnosti k určité sociální skupině či pro politické přesvědčení. Žalovaný uvedl, že situace v uplatnění na trhu práce neměla souvislost s důvody relevantními pro azylové řízení, ač byla důsledkem celkově nepříznivého stavu gruzínské ekonomiky, jejíž důsledky však v nižší či vyšší míře postihují všechny obyvatele této země. Žalobcovy potíže se získáváním pracovního uplatnění nejsou důvodem pro udělení azylu podle § 12 písm. b) zákona o azylu. Ke snaze žalobce o legalizaci pobytu na území České republiky žalovaný uvedl, že právní úpravu pobytu cizinců řeší zákon č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů. Žalovaný se dále vyjádřil k neudělení azylu podle § 13 odst. 1 a 2 a § 14 zákona o azylu a k neexistenci překážky vycestování podle § 91 zákona o azylu.

Rozsudkem Krajského soudu v Ostravě ze dne 2. 3. 2005, čj. 24 Az 102/2004 - 37, byla zamítnuta žaloba proti tomuto rozhodnutí žalovaného. Soud uvedl, že jednání soukromých osob může být pronásledováním teprve tehdy, když je státní orgány země původu vědomě podporují, tolerují či nedokáží zajistit přiměřenou ochranu. Žalobce sice fyzické napadení nahlásil na policii, ale na její nečinnost si již nikde nestěžoval; proto nelze chování soukromých osob považovat za pronásledování ve smyslu zákona o azylu. Potíže žalobce s vyplácením mzdy jsou následkem neutěšeného stavu gruzínské ekonomiky, nejedná se však o diskriminaci prováděnou státní politikou. Soud dále uvedl, že na udělení humanitárního azylu není právní nárok a žalovaný o něm rozhoduje na základě správního uvážení. Podle soudu nejsou žalobcem uváděné důvody pro udělení azylu natolik závažné a naléhavé, aby mohly být bez přistoupení dalších okolností vnímány jako výjimečné. Podle soudu se žalovaný vypořádal i s neexistencí překážky vycestování podle § 91 zákona o azylu, neboť nebyl dán žádný důvod překážky vycestování podle citovaného ustanovení. Námitkami týkajícími se tvrzených procesních pochybení žalovaného se soud nezabýval, neboť byly vzneseny až po uplynutí zákonem stanovené lhůty pro uplatnění žalobních námitek. Ze všech uvedených důvodů soud žalobu jako nedůvodnou zamítl.

Ve včasné a ve lhůtě doplněné kasační stížnosti stěžovatel soudu vytkl, že se nevypořádal se všemi skutečnostmi, jež jsou součástí správního spisu a vyšly najevo v řízení před soudem. Stěžovatel poukázal na to, že v řízení o udělení azylu byly porušeny § 32 odst. 2 spr. ř., § 3 odst. 4 spr. ř.; rozhodnutí žalovaného dále podle stěžovatele postrádá formální náležitosti ve smyslu § 47 spr. ř., jelikož žalovaný v rozhodnutí konstatuje některé materiály osvědčující stěžovatelova tvrzení, při faktickém rozhodování však tyto skutečnosti nebral vůbec v úvahu. Žalovaný i soud hodnotily pouze důvod pro udělení azylu podle § 12 zákona o azylu, a ohledně udělení azylu podle § 13 odst. 1 a 2 a § 14 zákona o azylu se omezily jen na obecná a ničím nepodložená konstatování. Stěžovatel dále namítl, že žalovaný ani soud nezkoumaly, zda Gruzie je státem splňujícím podmínky tzv. bezpečné země původu a nevypořádaly se ani s pojmem „pronásledování“ ve smyslu § 2 odst. 6 zákona

o azylu. Rozhodnutí krajského soudu je podle stěžovatele i formálně vadné, neboť soud žalobě nevěnoval dostatečnou pozornost. Rozhodnutí soudu postrádá zákonné náležitosti, neboť soud v něm neuvedl u jména žalobce datum jeho narození. Proto jsou dány důvody kasační stížnosti podle § 103 odst. 1 písm. a), b) a d) s. ř. s. Stěžovatel navrhl, aby rozsudek Krajského soudu v Ostravě ze dne 2. 3. 2005, čj. 24 Az 102/2004 - 37, byl zrušen a věc vrácena tomuto soudu k dalšímu řízení; současně požádal o přiznání odkladného účinku kasační stížnosti.

Žalovaný ve vyjádření ke kasační stížnosti namítl opožděnost jejího podání. Podle žalovaného byl rozsudek stěžovateli doručen dne 27. 4. 2005; lhůta pro podání kasační stížnosti podle žalovaného uplynula dne 11. 5. 2005, kasační stížnost byla však podána až dne 9. 6. 2005. Žalovaný navrhl odmítnutí kasační stížnosti a nepřiznání odkladného účinku.

Kasační stížnost je podle § 102 a násl. s. ř. s. přípustná a stěžovatel v ní namítá důvody odpovídající § 103 odst. 1 písm. a), b) a d) s. ř. s.; rozsahem a důvody kasační stížnosti je Nejvyšší správní soud podle § 109 odst. 2 a 3 s. ř. s. vázán. Nejvyšší správní soud přitom neshledal vady podle § 109 odst. 3 s. ř. s., k nimž by musel přihlídnout z úřední povinnosti.

Kasační stížnost není důvodná.

Prvním důvodem podané kasační stížnosti je důvod uvedený v ustanovení § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s. Nesprávné posouzení právní otázky spočívá v tom, že je na správně zjištěný skutkový stav aplikován nesprávný právní závěr, popřípadě je aplikován správný právní názor, který je však nesprávně vyložen. Stěžovatel uvedl, že soud i žalovaný pochybily, pokud hodnotily pouze důvod pro udělení azylu pouze z hlediska § 12 zákona o azylu. Nejvyšší správní soud konstatoval, že kromě důvodů pro udělení azylu podle § 12 zákona o azylu byly řádně posuzovány rovněž důvody pro udělení azylu podle § 13 odst. 1 a 2 a § 14 zákona o azylu, avšak žalovaným ani krajským soudem nebylo shledáno jejich naplnění. K námitce, že se soud ani žalovaný nevypořádaly s tím, zda je Gruzie bezpečnou zemí původu, Nejvyšší správní soud konstatuje, že tuto skutečnost je žalovaný povinen zkoumat v situaci, kdy rozhoduje o zamítnutí žádosti o udělení azylu jako zjevně nedůvodné podle § 16 odst. 1 písm. e) zákona o azylu, nikoliv při rozhodování o udělení nebo neudělení azylu podle § 12 zákona o azylu. Nejvyšší správní soud ve shodě s krajským soudem konstatuje, že žalovaný se svědomitě zabýval veškerými skutečnostmi uváděnými žalobcem a všechna tvrzení posuzoval z hlediska zákonných důvodů pro udělení azylu. Podrobně se vypořádal i s tím, zda jednotlivá žalobcova tvrzení naplňují znaky pronásledování ve smyslu zákona o azylu. Nejvyšší správní soud proto konstatoval, že důvod kasační stížnosti podle § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s. není dán.

Dalším důvodem kasační stížnosti je důvod podle § 103 odst. 1 písm. b) s. ř. s. Stěžovatel tento důvod spatřuje zejména v porušení § 32 odst. 2 spr. ř., § 3 odst. 4 spr. ř. a § 47 spr. ř. Podle § 103 odst. 1 písm. b) s. ř. s. však musela být vada řízení před správním orgánem důvodně vytýkána již v řízení před krajským soudem, aby mohla být řádně uplatněna jako důvod kasační stížnosti. Krajský soud žalobu přezkoumával jen v rozsahu uplatněných žalobních bodů (§ 75 odst. 2 s. ř. s.); stěžovatel v žalobě žádnou námitku směřující proti nesprávnému procesnímu postupu žalovaného neuvedl a na procesní pochybení poukázal až po uplynutí lhůty pro rozšíření žalobních bodů; krajský soud postupoval správně, když se těmito opožděně uplatněnými námitkami nezabýval, podle názoru Nejvyššího správního soudu se krajský soud s touto skutečností ve svém

rozhodnutí přesvědčivě vypořádal. Krajský soud proto nemohl napadené rozhodnutí z důvodu vady řízení zrušit, neboť bez včasného návrhu soud zruší pouze takové rozhodnutí správního orgánu, jež trpí vadami vyvolávajícími jeho nicotnost (§ 76 odst. 2 s. ř. s.). Nejvyšší správní soud nemohl z uvedených důvodů rozhodnutí krajského soudu z důvodu podle § 103 odst. 1 písm. b) s. ř. s. přezkoumat.

Posledním důvodem kasační stížnosti stěžovatele je důvod vymezený v § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s. Stěžovatel tento důvod specifikoval tvrzením, že soud žalobě nevěnoval dostatečnou pozornost, což se projevilo tím, že rozhodnutí krajského soudu postrádá základní náležitosti, neboť v záhlaví rozhodnutí není uvedeno datum narození žalobce. Nejvyšší správní soud konstatuje, že skutečnost, že v záhlaví kasační stížnosti napadeného rozsudku není uvedeno datum narození žalobce, nemá vliv na zákonnost tohoto rozhodnutí, jelikož v něm byla osoba žalobce dostatečným způsobem individualizována, když bylo uvedeno jméno a příjmení žalobce, místo jeho pobytu a evidenční číslo žalobce – žadatele o udělení azylu, pod nímž je žalobce veden v evidenci žalovaného. Nejvyšší správní soud připouští, že u žadatelů o azyl bývá uvádění data narození běžnou součástí záhlaví rozhodnutí; jeho absence však není pochybením krajského soudu, které by mohlo mít za následek nezákonné rozhodnutí ve věci samé. Důvod kasační stížnosti podle § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s. tedy není dán.

Nejvyšší správní soud proto kasační stížnost jako nedůvodnou zamítl (§ 110 odst. 1 s. ř. s.). Za této procesní situace, kdy Nejvyšší správní soud o kasační stížnosti rozhodl neprodleně po jejím obdržení a po nezbytném poučení účastníků řízení o složení senátu, se z důvodu nadbytečnosti již samostatně nezabýval návrhem na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti.

Námítce žalovaného ohledně opožděného podání kasační stížnosti Nejvyšší správní soud nevyhověl, neboť dospěl k závěru, že kasační stížnost byla podána včas. Nejvyšší správní soud zjistil ze soudního spisu Krajského soudu v Ostravě sp. zn. 24 Az 102/2004, že rozsudek byl zástupci stěžovatele doručen do vlastních rukou dne 27. 4. 2005. Lhůta pro podání kasační stížnosti tedy začala běžet dne 28. 4. 2005 a skončila dne 11. 5. 2005. Dne 11. 5. 2005 byla u soudu podána blanketní kasační stížnost se žádostí o přiznání odkladného účinku. Na základě výzvy soudu byla dne 9. 6. 2005 kasační stížnost doplněna a toto doplnění bylo zasláno žalovanému k vyjádření. Nejvyšší správní soud tedy z těchto důvodů neshledal námitku žalovaného o opožděném podání kasační stížnosti důvodnou.

O nákladech řízení o kasační stížnosti rozhodl soud podle § 60 odst. 1 a 7 s. ř. s., neboť neúspěšnému žalobci náhrada nákladů řízení nepřísluší a žalovanému v souvislosti s kasační stížností žalobce žádné náklady nad rámec jeho úřední činnosti nevznikly. Stěžovateli byl pro řízení o kasační stížnosti ustanoven zástupcem advokát. V případě ustanovení zástupce účastníku řízení platí hotové výdaje a odměnu za zastupování stát (§ 35 odst. 7 s. ř. s., § 120 s. ř. s.). Soud proto určil odměnu advokátovi částkou 1 x 1000 Kč za jeden úkon právní služby – spočívající v sepsání doplnění kasační stížnosti ze dne 9. 6. 2005 a 1 x 75 Kč paušální náhrady hotových výdajů, v souladu s § 9 odst. 3 písm. f), § 7 a § 11 odst. 1 písm. d) vyhlášky č. 177/1996 Sb., ve znění pozdějších předpisů, celkem 1075 Kč. Pokud se týká nepřiznání odměny za úkon právní služby spočívající v první poradě s klientem včetně převzetí a přípravy zastoupení, soud vzal především na zřetel to, že se jedná o zastoupení advokátem, který žalobce zastupoval již v řízení před krajským soudem. Protože zástupce žalobce – advokát je plátcem daně z přidané hodnoty (dále jen „daň“), zvyšují se náklady řízení o částku odpovídající dani, kterou je advokát povinen odvést

z odměny za zastupování a z náhrad hotových výdajů podle zákona č. 235/2004 Sb., o dani z přidané hodnoty (§ 35 odst. 7 s. ř. s.). Částka daně vypočtená podle § 37 písm. a) a § 47 odst. 3 zákona č. 235/2004 Sb. činí 204,30 Kč. Zástupci žalobce se tedy přiznávají náhrady nákladů řízení o kasační stížnosti v celkové výši 1279,30 Kč.

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 18. října 2005

JUDr. Marie Součková
předsedkyně senátu